

I

Ik val op blond.

De chick in mijn groepje voldoet perfect aan mijn eisenlijstje: slank lijf, lange benen, knap gezichtje. De augustuszon weerkaatst op haar honingblonde haar – een kleur die, voor zover ik het kan beoordelen, niet uit een potje komt. Tussen de overdaad aan langharige campusnerds in verwassen bandshirts valt natuurlijk ieder meisje op, maar dit exemplaar helemaal. Ze loopt mij net zo te keuren als andersom trouwens. Da's mooi meegenomen.

Ik kijk nog eens zuchtend om me heen op het voetbalveld dat stampvol mensen staat. Ik weet niet wie bedacht heeft dat het leuk is om kersverse studenten in groepjes te verdelen die al van tevoren bedacht zijn en ze zo te dwingen contact te hebben met mensen die ze waarschijnlijk geen reet interesseren, maar die persoon verdient stante pede een nekschot. En dan ben ik nog iemand met sociale skills – iets wat ik niet kan zeggen van vijftiennegentig procent van de aanwezige studenten en begeleiders. Voor hen moet de introductietijd helemaal een marteling zijn. Als ik zo om me heen kijk, mag ik heel blij zijn dat ik niet op de campus woon, maar in de stad.

De leden van mijn groepje zijn allemaal zo saai en doorsnee dat ik nu al weet dat ik niets met ze te maken ga hebben. Alleen de blonde chick en ik doen niet mee met de naam van ons groepje schreeuwen (de yell is 'Een, twee, drie, ANNIE!' – dat rijmt niet eens écht). In plaats daarvan wisselen we een geërgerde blik.

Ik doe een stap haar kant op en mompel: 'God, wat een klote-zooi. Ik wou hier helemaal niet zitten.'

Ze kijkt me hooghartig aan, maar ik weet zeker dat ze opgelucht is dat ik met haar praat. ‘Vertel mij wat,’ zegt ze.

We blijven een beetje achteraan in de groep hangen terwijl we naar de rand van het voetbalveld sjokken. Ik probeer te bepalen welke begeleider erger is: die klapgrage malloot of die overbehaarde kerel die alleen maar een beetje murmelt en er verder uitziet alsof hij hoopt dat hij snel door de grond zal zakken. Zijn hobby is haken.

Niet schaken, zoals een van de debielen uit het groepje dacht. Háken.

‘Ga je bij een vereniging?’ vraag ik aan de blonde chick – meer om een gesprek op gang te brengen dan uit echte interesse.

Ze schokschoudert, waarbij het vormeloze witte ANNIE-shirt veelbelovend iets meer om haar bovenlijf spant. ‘Geen idee. Jij?’

Ik trek één wenkbrauw naar haar op. ‘Natuurlijk.’

Zodra ik wist dat het Enschede zou worden, en niet Leiden of Amsterdam, moest ik mijn verenigingsplan herzien. Geen Quintus, geen Minerva, maar Audentis.

Mijn mobiel zoemt in mijn kontzak. Ik vis hem eruit en kijk op het schermpje.

Srry lief, heb dit wknd al wat in Maastricht. Andere x?

Een band trekt strak rond mijn borst. Dit is al de zoveelste keer dat Merle niet kan. Nou, kut voor háár. Zonder te reageren stop ik mijn telefoon weer terug in mijn zak (meteen reageren zou echt veel te wanhopig lijken). ‘Wat is je naam eigenlijk?’ vraag ik.

‘Lucy. En de jouwe?’

‘Frericks.’ Ik kan het niet laten om er een James Bond-momentje van te maken. ‘Ferdinand Frericks.’

‘Ferdinand?’ Lucy kijkt me meesmuilend aan. ‘Was alleen Ferdi nog niet bekakt genoeg?’

Ik grijns half naar haar. Ze is bijdehand, die Lucy. Dat mag ik wel.

‘Jongens, mag ik even de aandacht?’ De begeleider klapt weer in zijn handen.

Ik sla zuchtend mijn armen over elkaar en kijk hem verwachtingsvol aan. Hij lijkt zich geen houding te kunnen geven onder mijn overdreven interesse. Jezus, wat een zootje sukkel bij elkaar.

Dit wordt zó’n lange week.

2

‘Abby, babe,’ zegt Jort, waarna hij een kneiterharde boer laat. ‘Hoe zit je vannacht na het werk?’

‘Ja, héél sexy, dit.’ Ik hou mijn mobiel een stukje van mijn oor. ‘Niets zegt “ik wil met je op date” als een boer in iemands oor.’

Hij grinnikt lui. ‘Je weet wat er met valse lucht gebeurt als het er aan de bovenkant niet uit kan, hè?’

Ik rol met mijn ogen, ook al kan hij dat natuurlijk niet zien. ‘Dus... jij, ik en de nieuwe Tarantino-film?’

‘Abby, je bent een vrouw naar mijn hart.’

‘Wacht even,’ zeg ik quasiverbaasd. ‘Heb jij een hart?’

‘Nee, ik heb een harde,’ verbetert hij me. ‘Daar heb je veel meer aan.’

Ik schiet in de lach. ‘Zó romantisch.’

We smijten nog wat beledigingen heen en weer en hangen dan op. Net op tijd, want precies op dat moment begint Ivar in de kamer naast me aan zijn dagelijkse deathmetal-uurtje. Toen hij hier net woonde, draaide hij die pokkeherrie de hele dag, maar in een huisvergadering hebben we afgesproken dat hij zijn auditieve marteling elke dag tussen elf uur ’s ochtends en tien uur ’s avonds maximaal één uur op vol volume mag draaien. De rest van de dag is hij verplicht oordopjes te gebruiken.

Achteraf denk ik dat Ivar beter op zijn plek was geweest op de campus. Hij is bleek, pafferig en volgens mij wast hij die vettige slierten op zijn hoofd maar één keer per jaar. Ik weet niet waar hij een grotere afkeer van heeft: deodorant of oogcontact.

Ik werp een blik op mijn mobiel en zie dat ik nog een halfuur heb om me te douchen en klaar te maken voor mijn werk. Ik kan moeilijk stinkend naar rook en zweet achter de bar gaan staan.

Op weg naar de douche gris ik een hangertje uit mijn kledingkast en pak ik mijn gekreukte werkblouse van de stoel. Ik haat strijken, maar gelukkig red ik het meestal met een combinatie van mijn kleren 'stomen' terwijl ik sta te douchen en gewoon zorgen dat alle kleding zo strak zit dat de vouwen er vanzelf uit trekken.

Met mijn blouse in de ene hand en een handdoek en badslippers in de andere loop ik door de smalle, muf ruikende gang naar de badkamer toe.

Als er hier ooit brand uitbreekt, wordt iedereen die niet op de begane grond woont gegarandeerd geroosterd. De gangen zijn te smal en overal staat oude apparatuur. Losse snoeren vlechten zich als slangen langs de plinten en over het grijze tapijt en boven het trapgat hangt altijd wel iemands wasgoed.

Al vanaf de andere kant van de gang hoor ik dat er iemand onder de douche staat. Ik slaak een zucht en zet koers naar de trap. Misschien is de badkamer op zolder wel vrij.

Het voelt ietwat sneu dat ik nog in een studentenhuis woon. Toen ik Leisure & Hospitality deed, was ik al een beetje de vreemde eend in de bijt, maar nu ik al een jaar klaar ben met de opleiding voel ik helemaal dat mijn huisgenoten zich massaal afvragen waarom ik hier in vredesnaam woon.

Het antwoord op die vraag is trouwens heel simpel. Ik kan het me niet veroorloven om iets groters te huren. Dat zit er voorlopig ook nog niet in. Als het zo doorgaat, woon ik tot mijn dertigste in een stinkend studentenhuis op een kamer van dertien vierkante meter met veel jongere huisgenoten. Oké, écht oud is tweeëntwintig niet, maar soms voel ik me wel honderd. Vanmorgen nog, toen ik tijdens het naar huis fietsen hoorde hoe de eerste vogels begonnen te fluiten en zag hoe de zon al voorzichtig over de horizon scheen. Om me heen fietsten en zwalkten groepjes dronken studenten. Die hadden tenminste een leuke reden om nu de straat op te gaan, in tegenstelling tot ondergetekende.

Broodnuchter en straatarm.

Story of my life.

Godzijdank is de badkamer op zolder niet bezet. Ik douch in recordtempo en bedenk dat ik vanavond in ieder geval iets heb om naar uit te kijken. Jort is net zo'n mislukking als ik. Hij is niet de liefde van mijn leven, maar hij stelt geen moeilijke vragen en ik kan een paar uur achter elkaar met hem in één ruimte zijn zonder dat ik zijn kop van zijn romp wil trekken. Dat soort mensen koester ik.

Of nou ja, 'koesteren' is misschien een groot woord.

Dat soort mensen *verdraag* ik.

3

‘Hé Frericks, eet je mee vanavond?’ Roderick steekt zijn hoofd om de hoek van mijn kamerdeur.

‘Nee, ik geloof dat we geacht worden de hele week met die introgroep te eten,’ antwoord ik, terwijl ik door de stapel verhuisdozen heen graaf op zoek een schoon T-shirt.

‘Ah, dan zie ik je vanavond wel op het introfeest,’ zegt Roderick goedmoedig. Hij steekt zijn wijsvinger op ter afscheid en loopt de kamer weer uit.

Zodra ik een schoon shirt heb gevonden en ‘OK’ naar Merle terug heb gestuurd (nooit laten blijken dat je het jammer vindt als een chick je afpoeiert), sjok ik de voortuin in om mijn fiets uit de kluwen oud ijzer in het fietsenrek te bevrijden. Ik ben nog geen uur geleden thuisgekomen, maar hij staat alweer helemaal ingebouwd. We delen dit fietsenrek en de voortuin met de twee buurhuizen, waar ook alleen maar studenten wonen.

Met een zucht til ik de eerste roestige fiets opzij, zodat ik me een weg kan banen naar mijn eigen afgeragde barrel. Mijn pa wilde ’m eigenlijk niet mee verhuizen vanuit Leiden. Het ding hangt van ellende en depressie aan elkaar, maar hij dóét het nog wel. En bijkomend voordeel: zelfs de wanhopigste junk zou deze rijdende berg schroot niet willen jatten. Alleen al door ernaar te kijken loop je een serieus tetanusrisico.

‘Als je toch bezig bent, kun je die van mij dan ook even uitgraven?’ klinkt een hese stem achter me. Het is zo’n typische studentenmeisjesstem. Ik draai me om, in de verwachting dat ik daar een

of andere geblondeerde eindbaas in een jurk met biervlekken zal zien, maar niets is minder waar. Achter me staat een slanke brunette in een zwarte blouse en een donkere spijkerbroek. Ze schudt haar iets te lange pony uit haar ogen en lacht koket naar me.

Ik besef dat ik naar haar sta te staren alsof ik nog nooit iemand van het andere geslacht heb gezien. Om me een houding te geven zeg ik: ‘Dat ligt eraan wat daar tegenover staat.’

‘Pardon?’

‘Ik graaf niet voor niks zomaar een extra fiets uit,’ licht ik toe. ‘Dan zou je wel een week mijn afwas moeten doen, of zo.’

Het wantrouwen in haar ogen maakt plaats voor een lachje. Haar lippen wijken zelfs een stukje van elkaar. Tussen haar voortanden zie ik een hint van een spleetje. ‘O, maar dat kunnen we wel regelen.’

Jezus, ik sta haar weer aan te gapen, en ze is niet eens mijn type. Ik val op blonde chicks, niet op stijfjes geklede meiden met veel te veel zelfvertrouwen. Met een knikje naar haar kleding zeg ik: ‘Ga je naar een begrafenis?’

Ze stoot een hees, blaffend lachje uit dat gelijke delen onverwachts en opwindend is. ‘Nee, zeg. Gelukkig niet. Ik ben op weg naar mijn werk.’

Ik begin weer fietsen te verplaatsen, zodat ik iets met mijn handen te doen heb. ‘Waar werk je?’

‘De Kater.’

Ik wil eigenlijk vragen wat dat voor iets is, maar in plaats daarvan pas ik mijn gepatenteerde Ferdinand Frericks-tactiek toe. Ik werp haar een licht spottende blik toe over mijn schouder en ga daarna weer verder met het bevrijden van mijn fiets.

Het werkt nog ook – ik bedoel, natuurlijk werkt het.

‘Wat, is horecawerk niet goed genoeg voor je?’ vraagt ze schamper.

Horeca. Oké, dan zal het wel iets van een café zijn. ‘Niks mis met serveersters,’ zeg ik, en ik trek eindelijk mijn rammelbak uit de warboel van oud ijzer. Met mijn fiets aan de hand loop ik langs haar heen. In het voorbijgaan vang ik een hint van haar geur op – een mix van fris, zoet en iets fruitigs. Bijna zonder het zelf door te hebben adem ik wat dieper in. Dan stap ik op mijn fiets. ‘Nou, veel succes met werken, hè.’

‘Hé,’ zegt ze. ‘Ik dacht dat je mijn fiets ook zou redden.’

Ik werp haar over mijn schouder een verontschuldigende blik toe.

‘Ja, ik zou het graag voor je doen. Ik heb er alleen geen zin in.’

‘Lekker dan,’ hoor ik haar nog mompelen terwijl ik wegfiets. Dan roept ze me na: ‘Ik hoop dat je een leuke band krijgt!’

‘Ik hoop dat jouw avond fantástisch is,’ roep ik terug, en ik kijk nog één keer om. Ze staat me met over elkaar geslagen armen boos na te staren. Het laatste wat ik zie voordat ik de hoek om sla zijn haar donkere ogen, die gloeien als kooltjes.

Nog voordat ik heb gezien waar op het terras mijn introgroep zich bevindt, hoor ik al iemand in zijn handen klappen en roepen: ‘Hé Ferdi! Hierzo!’

Ik draai mijn hoofd in de richting van de stem en zie de begeleider die volgens mij half zeeleeuw is naar me zwaaien. De hele groep zit aan tafel, maar geen spoor van Lucy. Ik zucht en zet mijn fiets op slot. Misschien komt ze nog.

Tien minuten later is ze er nog niet. Ik buig me naar de weerwolfjongen tegenover me toe, want vanmiddag zei Lucy dat hij bij haar in huis woont. ‘Hé, Kapitein Haak. Waar is Lucy?’

Hij trekt zijn magere schouders nog wat verder op. Dan wendt hij zich tot de potige chick naast hem en murmelt: ‘Vond jij de zeskamp leuk, Hetty?’

Ik had een iets mannelijkere stem verwacht bij iemand die zoveel testosteron aanmaakt dat hij waarschijnlijk de binnenkant van zijn mond nog moet scheren.

Het saaie gesprek kan mijn aandacht niet vasthouden. Ik kijk om me heen en vang de blik van een van de serveersters. Ze glimlacht beleefd naar me en ik geef haar een knipoog, waarna ze verlegen haar blik afwendt. Mijn gedachten dwalen af naar een andere serveerster. Eentje die bij De Kater werkt en ogen heeft die fonkelen als je haar boos maakt.

De Kater ligt aan de Oude Markt. Ik zie de gevel vanaf onze plek op het terras. Ik kijk de tafel rond en realiseer me dat Lucy waarschijnlijk niet meer op komt dagen vanavond.

Zonder uitleg sta ik op en loop het terras af. De klappende begeleider roept me nog na, maar ik negeer hem en loop met lange, luie passen richting De Kater. Ik vermoed dat het gezelschap er een stuk beter is.

4

‘Dat wordt dan tweeënvijftig euro vijfendertig.’ Ik druk al op de pin-knop voordat de man tegenover me met zijn pasje heeft gewapperd. Bij sommige klanten kun je bijna rúíken dat ze gaan pinnen.

Hij rekent af zonder fooi te geven en pakt twee pepermuntjes uit de schaal.

‘Bedankt, en een fijne avond nog,’ zeg ik op de automatische piloot. Ik kijk hem niet na terwijl hij wegloopt, en richt me in plaats daarvan op de klant die net binnen is gekomen. Vast weer iemand die wil afrekenen. ‘Goedenavond,’ zeg ik, maar als ik hem aankijk besef ik dat ik hem herken. Het is die botte hork die ik vanavond bij de fietsenstalling tegenkwam. Ik voel de professionele glimlach van mijn gezicht glijden. ‘Kan ik je helpen?’ vraag ik, een stuk minder beleefd.

Zijn glimlach wordt alleen maar breder, alsof hij geniet van mijn irritatie. ‘Hé, buuf. Heb je me gemist?’

‘Als kiespijn,’ antwoord ik.

Hij grinnikt. Zijn witte tanden steken fel af tegen zijn zongebruinde huid en golvende blonde haar. Hij heeft een kaaklijn waarmee je hout zou kunnen snijden en ogen die zo blauw zijn als de lucht buiten. Een typische mooiiboy.

Ik háát mooiiboy.

‘Doe maar een biertje,’ zegt hij. De vanzelfsprekendheid waarmee hij de woorden uitspreekt irriteert me mateloos.

Met een gemaakte glimlach vraag ik: ‘Mag ik eerst je identiteitsbewijs even zien?’

Zijn zelfverzekerde blik hapert even. ‘Wat?’

‘Je ID.’ Mijn nepglimlach verandert in een echte. Ha, nu heb ik ’m. ‘Anders mag ik je geen alcohol schenken.’

‘Hoe oud dénk je dat ik ben?’

‘Tja, tegenwoordig lijken dertienjarigen ook achttien,’ antwoord ik zoetjes. ‘Geen ID, geen bier.’

‘Ik ben een student,’ zegt hij, duidelijk beledigd.

‘Ja, dus?’

‘Dús ik ben achttien.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Er zijn zat eerstejaars van zeventien. En op het mbo begin je vaak al op je zestiende.’

Hij snuift. ‘Mbo.’

‘Wat?’

‘Ik had het over studeren, niet over school.’

Ik pers mijn lippen op elkaar. ‘Nou ja, zoals ik al zei: geen ID, geen bier. Colaasje dan maar?’

Als antwoord kijkt hij me alleen maar pissig aan.

Met een zwierig gebaar trek ik een flesje cola uit de koelkast en wip het dopje eraf met een opener. Dan zet ik het samen met een glas voor hem op de bar. ‘Kijk eens. Een glaasje gif voor álle leeftijden.’ Ik glimlach zonnig naar hem. ‘Dat wordt dan twee vijftig, alsjeblieft.’

Met een ‘hmpf’-geluid pakt hij zijn portemonnee en schuift drie euro over de bar mijn kant op. Ik veeg het in mijn hand en open de kassa om hem vijftig cent terug te geven, maar hij heft zijn hand. Met een beleefde glimlach zegt hij: ‘Nee hoor, hoeft niet.’

‘O.’ Dat valt me honderd procent mee van hem. ‘Dank je.’

Hij pakt zijn cola en neemt een slok, het glas negerend. ‘Stop het maar in je reet.’

‘Pardon?’ Mijn hand blijft hangen bij de fooienpot.

‘Of waar je het maar wilt stoppen, natuurlijk.’ Zijn blauwe ogen glanzen als hij ziet dat hij me uit balans heeft gebracht.

Snel herpak ik me. ‘Ik stop het in het liefdadigheidsfonds dat jou gaat helpen je pik weer aan je lijf te naaien, oké?’

Hij fronst. ‘Ho, ho, waarom zou ik dat nodig hebben? Alles functioneert prima, hoor.’

‘O ja, nú wel, maar als ik klaar met je ben...’

‘Abby!’ Ricardo komt met zijn armen vol borden binnenlopen. Het zweet gutst van zijn voorhoofd. ‘Ben je klaar hier? Kun je bijspringen?’

Aan de zweetplekken onder mijn baas oksels te zien, ben ik al veel langer dan ik dacht mijn tijd aan het verdoen met Meneer Mooiboy. Ik pak mijn dienblad en betaalterminal en loop om de bar heen. ‘Fijne avond nog, hè,’ zeg ik tegen hem.

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Jij ook, hoor.’

‘Een fantástische avond, toch?’ herhaal ik zijn woorden van eerder deze avond.

Ik zie zijn onderkaak aanspannen en hij werpt me een link lachje toe. ‘O ja. Een fantástische avond... Abby.’